

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Paisprezece

A Șaptea Pecete

Jeff Pippenger

2023-11-11

Războiul de probă al îngerilor, care a început cu Lucifer în al treilea cer, reprezentat în capitolul doisprezece din Apocalipsa, prefigurează războiul de probă al oamenilor și al îngerilor, care se încheie în primul cer. Când Satana și îngerii lui au fost izgoniți din al treilea cer, Satana a deschis un nou front de luptă în grădina Edenului. Așa cum în războiul din al treilea cer cu Lucifer, Dumnezeu a instituit și pentru omenire o perioadă de probă. Războiul din primul cer, care începe cu adevărat la legea duminicală ce urmează să vină curând, reprezintă sfârșitul timpului de probă pentru omenire.

În capitolele doisprezece și treisprezece din Apocalipsa sunt înfățișați balaurul, fiara și prorocul mincinos. În mod obișnuit, se înțelege că aceste trei puteri reprezintă în primul rând istoria trecută a acestor trei puteri, însă lui Ioan i s-a spus să scrie „lucrurile care vor fi”, iar întreaga carte a Apocalipsei vorbește despre „zilele de pe urmă”, astfel că folosim principiul biblic potrivit căruia sfârșitul este ilustrat prin început și aplicăm simbolurile din Apocalipsa ca adevăr prezent, nu trecut.

Satana a fost identificat atât în războiul pe care l-a început în al treilea cer, cât și în prima luptă pe care a adus-o oamenilor în grădina Edenului, ca folosind „hipnotismul” pentru a transmite comunicările sale corupte, spre a-și duce la îndeplinire războiul.

„Satana l-a ispitit pe primul Adam în Eden, iar Adam a stat la raționamente cu vrăjmașul, dându-i astfel avantajul. Satana și-a exercitat puterea de hipnotizare asupra lui Adam și a Evei, iar această putere s-a străduit s-o exercite și asupra lui Hristos. Dar după ce a fost citat cuvântul Scripturii, Satana a știut că nu avea nicio șansă de izbândă.

„Mușchii și femeile nu trebuie să studieze știința despre cum să supună mințile celor care se află în legătură cu ei. Aceasta este știința pe care o predă Satana. Trebuie să ne împotrivim oricărui lucru de acest fel. Nu trebuie să avem de-a face cu mesmerismul și hipnotismul — știința aceluia care și-a pierdut starea dintâi și a fost alungat din curțile cerești.” Mind, Character and Personality, 713.

“Scientia pe care o predă Satana” a fost desăvârșită de negustorii globaliști și este pusă în aplicare prin „autostrada informațională” în „zilele din urmă”. Satana este tatăl minciunii, iar giganții mass-mediei nu doar promovează neadevăruri, ci și filtrează adevărul, îi urmăresc pe aceia pe care îi considerăeretici și folosesc cea mai sofisticată formă de hipnotism practică vreodată în istoria planetei Pământ. Războiul care a început în al treilea cer subliniază acest atribut al războiului lui Satana, pentru ca cei credincioși care vor trăi atunci când războiul primului cer va începe să fie avertizați mai dinainte prin preștiință. Când înțelegem că centrul de control al rețelei mondiale și al

„autostrăzii informaționale” este administrat și controlat în Statele Unite, avem o perspectivă asupra a ceea ce înseamnă că Statele Unite coboară foc din cer și înșală întreaga lume. „Focul” din cartea Apocalipsei reprezintă un mesaj.

Simbolismul din Apocalipsa, capitolul treisprezece, și versetul treisprezece, este preluat din lupta de pe muntele Carmel, unde prorocii lui Baal și prorocii dumbrăvilor nu au fost în stare să coboare foc din cer pentru a confirma că Baal și Astarte erau dumnezei adevărați. Baal, fiind o zeitate de parte bărbătească, iar Astarte o zeitate de parte femeiască, reprezintă chipul fiarei, combinația nelegiuită dintre biserică și stat. Ei erau prorocii Izabelei, care se afla într-o relație nelegiuită cu Ahab. Acei doi martori profetici ai chipului fiarei din istorisirea despre muntele Carmel identifică rolul Statelor Unite în a forma mai întâi un chip al sistemului papal în Statele Unite, iar după aceea în lume. „Focul” de la Carmel trebuia să fie dovada cine era cu adevărat adevăratul Dumnezeu. El reprezenta o descoperire din cer care îl identifica pe adevăratul Dumnezeu, iar aceeași chestiune există atunci când Statele Unite coboară foc din cer.

În cartea lui Isaia, Dumnezeu care arată sfârșitul de la început Se adresează chiar cadrului Muntelui Carmel de odinioară, precum și cadrului profetic care este reprezentat atunci când Statele Unite coboară foc din cer.

Iznesite svoju parnicu, veli Gospod; iznesite svoje jake razloge, veli Kralj Jakovljevi. Neka ih iznesu i neka nam pokažu što će se dogoditi; neka pokažu prijašnje stvari, što su, da ih razmotrimo i spoznamo njihov svršetak; ili nam objavite ono što će doći. Pokažite ono što će poslije doći, da bismo znali da ste bogovi; da, učinite dobro ili učinite zlo, da se zaprepastimo i zajedno to vidimo. Evo, vi ste od ništa, i djelo je vaše ništavno; grozota je onaj koji vas izabire. Ja podigoh jednoga sa sjevera, i on će doći; od izlaska sunčanoga prizivat će moje ime; i doći će na knezove kao na žbuku, i kao što lončar gazi glinu. Tko je od početka objavio, da bismo znali? i od prije, da bismo mogli reći: Pravedan je? Da, nema nikoga tko pokazuje; da, nema nikoga tko objavljuje; da, nema nikoga tko čuje vaše riječi. Prvi će reći Sionu: Evo, evo ih; i dat ću Jeruzalemu jednoga koji donosi dobre vijesti. Izaija 41:21–27.

În războiul primului cer, care începe odată cu legea duminicală ce va veni curând, Statelor Unite ale Americii, precum și lui Satana însuși, li se va îngădui să-și „înfățișeze” „pricina”, și vor face să coboare foc din cer în încercarea de a dovedi că dumnezeul Izabelei este adevăratul Dumnezeu. Lumea va fi silită să primească semnul zilei de închinare a aceluși dumnezeu. Focul care este făcut să coboare din cer, prin „super-autostrada informațională”, către întreaga omenire, este o lucrare de „nimic”, iar cel ce alege mesajul transmis prin acel mijloc este o „urâciune”.

În acel război, cei o sută patruzeci și patru de mii, iar apoi marea mulțime, vor fi martorii lui Dumnezeu în controversa privitoare la cine este adevăratul Dumnezeu. Mesajele transmise de ambele părți ale războiului sunt reprezentate ca „foc”. Toate națiunile vor fi adunate pentru a se stabili cine este adevăratul Dumnezeu și vor exista două clase de martori pentru a statornici „adevărul”.

Să se adune toate neamurile laolaltă și să se strângă popoarele: cine dintre ele poate vesti aceasta și să ne arate cele dintâi lucruri? Să-și aducă martorii, ca să fie îndreptățite; sau să audă

și să zică: „Este adevăr.” Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, și robul Meu pe care l-am ales, ca să Mă cunoașteți și să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt El: înainte de Mine n-a fost întocmit niciun dumnezeu și nici după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul; și afară de Mine nu este niciun mântuitor. Eu am vestit și am mântuit și am arătat, când nu era niciun dumnezeu străin între voi; de aceea voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu. Isaia 43:9–12.

Manifestarea finală a Muntelui Carmel are martori pentru Satana și martori pentru Dumnezeu. Demonstrația are scopul de a dovedi cine este adevăratul Dumnezeu, dar despre ce trebuie să dea mărturie martorii credincioși ai lui Dumnezeu?

Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel de pe urmă; și în afară de Mine nu este Dumnezeu. Și cine, ca Mine, va chema, și va vesti aceasta, și o va pune în rânduială înaintea Mea, de când am rânduit poporul cel de demult? Iar lucrurile care vin și care vor veni, să li le arate. Nu vă temeți și nu vă înspăimântați: nu v-am făcut Eu cunoscut din vremea aceea și nu v-am vestit? Voi sunteți chiar martorii Mei. Este oare vreun Dumnezeu afară de Mine? Da, nu este alt Dumnezeu; Eu nu cunosc niciunul. Cei ce fac un chip cioplit sunt cu toții deșertăciune; și lucrurile lor plăcute nu vor folosi la nimic; și ei înșiși le sunt martori; nu văd și nu cunosc, ca să fie dați de rușine. Isaia 44:6–9.

Cei credincioși, în confruntarea finală de pe Muntele Carmel, trebuie să dea mărturie despre adevărul că Dumnezeu este Cel dintâi și Cel de pe urmă. El este Dumnezeul care „a rânduit poporul din vechime”, pentru a face cunoscute „lucrurile care vor veni”. Martorii lui Dumnezeu trebuie să prezinte Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de bătălia finală de pe Muntele Carmel.

Mesajul Muntelui Carmel al lui Satana este reprezentat ca foc care se coboară din cer.

Și face semne mari, până acolo că face chiar să se coboare foc din cer pe pământ înaintea oamenilor, Apocalipsa 13:13.

Versetul descrie miracolele pe care Statele Unite le înlăptuiesc prin știința modernă a hipnotismului, transmisă omenirii pe „autostrada informațională”. Dar versetul vorbește, de asemenea, și despre arătarea lui Satana însuși atunci când se dă drept Hristos.

“Îngerul care se unește în vestirea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prezisă o lucrare de întindere mondială și de o putere nemaivăzută. Mișcarea adventă din anii 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma din secolul al șaisprezecelea încoace; dar acestea urmează să fie depășite de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.”

„Lucrarea va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum „ploaia timpurie” a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța prețioasă, tot astfel „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea

secerișului. „Atunci vom cunoaște, dacă vom stăruia să cunoaștem pe Domnul; ieșirea Lui este rânduită ca zorile dimineții; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ.” Osea 6:3. „Bucurați-vă dar, copiii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeu vostru, căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să se coboare peste voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie.” Ioel 2:23. „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură.” „Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” Faptele apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât aceea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul Evangheliei urmează să se împlinescă din nou prin ploaia târzie, la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care apostolul Petru privea înainte când a spus: «Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la Domnul vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus.» Faptele Apostolilor 3:19, 20.”

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de o sfântă consacrare, se vor grăbi din loc în loc pentru a proclama solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul, avertizarea va fi dată. Se vor săvârși minuni, bolnavii vor fi vindecați, iar semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Și Satana lucrează, prin minuni înșelătoare, coborând chiar foc din cer înaintea oamenilor. Apocalipsa 13:13. Astfel, locuitorii pământului vor fi aduși să-și ia poziția.”
Tragedia veacurilor, 611, 612.

Când vom ajunge la timpul când Satana va face să coboare foc din cer, „locuitorii pământului vor fi aduși să-și ia poziția”. În acel timp, martorii lui Dumnezeu „se vor grăbi din loc în loc pentru a proclama solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul, avertizarea va fi dată”. Lucrarea pe care o vor împlini martorii lui Dumnezeu „va fi asemănătoare cu aceea din Ziua Cincizecimii”, când „îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze tot pământul cu slava lui”. La Cincizecime, focul a fost simbolul revărsării Duhului Sfânt, iar focul este, de asemenea, simbolul revărsării duhului necurat al lui Satana.

După ce Ioan îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii și marea mulțime în capitolul șapte din Apocalipsa, el identifică deschiderea celei de-a șaptea și ultime peceti. Pecetea finală sau a șaptea reprezintă desigilarea Descoperirii lui Isus Hristos și singura profecie din cartea Apocalipsei care urma să fie desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. Pecetea a șaptea, cele șapte tunete și Descoperirea lui Isus Hristos sunt toate simboluri ale aceluiași adevăr, care este deschis chiar înainte de încheierea timpului de probă. Descoperirea lui Isus Hristos subliniază caracterul lui Hristos și puterea Sa creatoare ca Alfa și Omega. Cele șapte tunete identifică istoria în care cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, iar pecetea a șaptea identifică revărsarea Duhului Sfânt în timpul istoriei când cei doi martori sunt înviați și primesc puterea creatoare a „adevărului” lui Dumnezeu, care este transmisă de la Tatăl, la Fiul, la Gabriel, la profet, către aceia care aleg să citească, să audă și să păzească puterea cuprinsă în aceasta.

Iar când a deschis pecetea a șaptea, s-a făcut tăcere în cer cam de o jumătate de ceas. Și i-am văzut pe cei șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; și li s-au dat șapte trâmbițe. Și a

venit un alt înger și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur care era înaintea tronului. Și fumul tămâiei, care se ridica împreună cu rugăciunile sfinților, s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului. Și îngerul a luat cădelnița, a umplut-o cu foc de pe altar și l-a aruncat pe pământ; și au fost glasuri, tunete, fulgere și un cutremur. Apocalipsa 8:1-5.

În versetele acestea, „șapte îngeri” „stăteau înaintea lui Dumnezeu” cu „șapte trâmbițe”. În mod obișnuit, acei șapte îngeri ai trâmbițelor au fost înțeleși pe bună dreptate ca reprezentând judecățile lui Dumnezeu împotriva Romei pentru impunerea închinării de duminică. Roma păgână, sub Constantin, a promulgat prima lege duminicală în anul 321, iar până în anul 330, imperiul său a fost împărțit în răsărit și apus. Din acel moment, primele patru trâmbițe au început să sune și ele au reprezentat forțele istorice care au fost aduse împotriva imperiului său și care, până în anul 476, au lăsat cetatea Romei într-o stare în care niciodată după aceea nu a mai avut un alt conducător roman peste cetate, care era simbolul puterii și gloriei Romei. Când papalitatea a promulgat legea duminicală la Conciliul de la Orléans în anul 538, Mahomed a fost ridicat pentru a aduce judecată împotriva bisericii romane, așa cum este reprezentat de a cincea și a șasea trâmbiță, care erau de asemenea primul și al doilea vai, și reprezentau islamul. Oricât de corectă este înțelegerea tradițională a acelor trâmbițe, ele sunt definite în pasajul în care sunt prezentate în Apocalipsa nouă drept „plăgi”.

Și ceilalți oameni, care nu au fost uciși de aceste plăgi, tot nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine demonilor și idolilor de aur, și de argint, și de aramă, și de piatră, și de lemn, care nici nu pot vedea, nici auzi, nici umbla. Nici nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furturile lor. Apocalipsa 9:20, 21.

Împlinirea desăvârșită și finală a celor șapte trâmbițe este reprezentată de cele șapte plăgi din urmă din Apocalipsa, capitolul șaisprezece. Chiar și o examinare sumară a caracteristicilor profetice ale celor șapte trâmbițe din Apocalipsa, capitolul nouă, arată că ele posedă caracteristici paralele cu cele ale celor șapte plăgi din urmă. Deschiderea celei de-a șaptea pecetei are loc în istorie atunci când timpul de probă este pe punctul de a se încheia și mânia lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată prin cele șapte plăgi din urmă, este pe punctul de a fi revărsată.

Atunci când Hristos, ca Leul din seminția lui Iuda, „a deschis pecetea a șaptea”, un înger a venit și a stat la altar, având o cădelniță de aur; și i s-a dat multă tămâie, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților pe altarul de aur care era înaintea tronului. „Și fumul tămâiei, care se înălța împreună cu rugăciunile sfinților, s-a suit înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului.” Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost precedată de rugăciunea în deplină unitate a credincioșilor adunați în Ierusalim.

„O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. Căutarea ei ar trebui să fie prima noastră lucrare. Trebuie să existe un efort stăruitor pentru a obține binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu este dispus să-Și reverse binecuvântarea asupra noastră, ci pentru că noi suntem nepregătiți să o primim. Tatăl nostru ceresc este mai dispus să le dea Duhul Sfânt celor care I-L cer, decât sunt părinții pământești să le dea daruri bune copiilor lor. Dar este lucrarea noastră ca, prin

mărturisire, umilire, pocăință și rugăciune stăruitoare, să împlinim condițiile în care Dumnezeu a făgăduit să ne acorde binecuvântarea Sa. O redeșteptare trebuie așteptată numai ca răspuns la rugăciune.” Solii alese, cartea 1, 121.

Deschiderea celei de-a șaptea peceți identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Sigilarea este inițiată prin rugăciune, dar nu doar prin activitatea rugăciunii, ci printr-o rugăciune specifică. Acea rugăciune specifică este identificată în cartea lui Daniel, care este, desigur, și cartea Apocalipsei.

Ioan în Apocalipsa și Daniel în cartea sa îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii în „zilele de pe urmă”. În „zilele de pe urmă”, aceia care trebuie să fie martorii lui Dumnezeu în timpul luptei din primul cer vor da mărturie despre profeția care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. Aceasta este reprezentată ca sigiliul al șaptelea în versetele pe care le analizăm acum. Rugăciunile care vin la îngerul cu „cădelnița de aur” sunt reprezentate prin rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă al cărții sale. Acea rugăciune este o rugăciune specifică, care a fost conturată de Moise în legătură cu profeția „celor șapte vremi”. Rugăciunea este dublă, iar Daniel așază contextul rugăciunii sale duble în termenii „blestemului” și „jurământului” lui Moise. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt aceeași carte, iar aceleași linii de profeție care se află în cartea lui Daniel sunt reluate în cartea Apocalipsei.

Rugăciunea care aduce revărsarea focului sfânt în mișcarea îngerului puternic din Apocalipsa optsprezece este rugăciunea lui Daniel a „celor șapte vremi”. Este rugăciunea care l-a adus pe îngerul Gabriel jos din cer ca să-i explice lui Daniel profețiile. La încheierea rugăciunii sale, care cuprinde primele douăzeci de versete din Daniel nouă, Gabriel a coborât cam pe vremea jertfei de seară. Rugăciunile care se înalță, pe care îngerul cu cădelnița de aur le primește, sunt rugăciuni care se înalță când soarele apune, în seara „zilelor de pe urmă”.

Și pe când vorbeam, mă rugam și mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și aduceam cererea mea înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu, da, pe când încă vorbeam în rugăciune, omul Gabriel, pe care-l văzusem în vedenie la început, venind în zbor iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Daniel 9:20, 21.

Rugăciunea lui Daniel a fost o mărturisire nu doar a păcatelor sale, ci și a păcatelor poporului lui Dumnezeu. Rugăciunea lui este modelul rugăciunii de pocăință legate de „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Și cei ce vor rămâne dintre voi se vor topi în nelegiuirea lor, în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, se vor topi împreună cu ei în neleguirile părinților lor. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea și nelegiuirea părinților lor, cu nelegiuirea prin care au păcătuit împotriva Mea, și dacă vor mărturisi și că au umblat împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur se vor smeri și vor primi atunci pedeapsa nelegiurii lor: atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, și de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Leviticul 26:39–42.

După ce Moise expune pedeapsa asociată cu „cele șapte vremi”, pe care o numește „cearta” „legământului” lui Dumnezeu, el arată ce trebuie să facă poporul lui Dumnezeu dacă și când ajunge să-și dea seama că este rob în țara vrăjmașului, așa cum era Daniel. Ei trebuiau, după cum a reprezentat Daniel, să-și mărturisească păcatele, precum și păcatele părinților lor.

Când această rugăciune specifică este înălțată de cei chemați să fie cei o sută patruzeci și patru de mii, îngerul cu cădelnița de aur va lua „cădelnița și” o va umple „cu foc de pe altar și-l va arunca pe pământ. Și au urmat tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.” Focul sfânt, care reprezintă solia „adevărului”, în contrast cu solia contrafăcută a „focului”, pe care Statele Unite și Satana îl coboară din cer, are loc în ceasul „cutremurului de pământ”, care este legea duminicală.

În cartea lui Zaharia, ni se spune că Zorobabel a pus atât temelia, cât și piatra din capul unghiului a templului, în istoria rezidirii templului și a Ierusalimului după întoarcerea din robia din care a făcut parte și Daniel.

Apoi el a răspuns și mi-a vorbit, zicând: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, zicând: „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”, zice Domnul oștirilor. „Cine ești tu, munte mare? Înaintea lui Zorobabel vei ajunge o câmpie; și el va scoate piatra din capul unghiului în strigăte, zicând: «Har, har peste ea!»” Mai mult, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Mâinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case; mâinile lui o vor și isprăvi; și vei cunoaște că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua începuturilor mici? Căci ei se vor bucura și vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel împreună cu acei șapte; aceștia sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul.” Zaharia 4:6–10.

Zorobabel înseamnă „vlăstar al Babilonului” și este un simbol al soliei celui de-al doilea înger, care, atunci când a fost unită cu solia Strigătului de la Miezul Noptii, a pus „temelia” în mișcarea de început a adventismului. Zorobabel reprezintă, de asemenea, repetarea soliei celui de-al doilea înger în mișcarea de încheiere a adventismului, în cadrul mișcării Future for America, atunci când este așezată „piatra din capul unghiului”.

Lumea s-a bucurat de cei doi martori care fuseseră uciși în valea oaselor moarte, pe ulița care este „superautostrada informațională”. Când acei doi martori au fost aduși din nou la viață, lumea s-a temut, iar cerurile s-au bucurat. Zaharia, asemenea tuturor profeților, identifică „zilele de pe urmă”, când poporul lui Dumnezeu se bucură. Zaharia ne înștiințează că ei se bucură la învierea celor doi martori, când văd „acești șapte”. „Acești șapte” este același cuvânt ebraic tradus prin „de șapte ori” în Leviticul douăzeci și șase. Mișcarea primului înger a așezat piatra de temelie a celor „de șapte ori” ale lui Moise, iar acel „adevăr” trebuie să fie și piatra din capul unghiului a mișcării celui de-al treilea înger, în pofida respingerii lui în 1863.

Atunci când va fi recunoscut și împlinit și se va acționa asupra lui prin rugăciunea potrivită, de un îndoit caracter, focul adevărat va fi aruncat pe pământ, așa cum a fost la Cincizecime.

Vom continua să abordăm deschiderea celei de-a șaptea peceteți în articolul următor.